

РЕШЕНИЕ

№ 3196

гр. София, 13.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 07.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **2305** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 40, ал. 1 от ЗДОИ, вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Р. Р. Б. срещу Решение № ОИ-2 / 2014 от 12.02.2014г на Градски прокурор на СГП с което се отказва предоставяне на достъп до обществена информация поискана със заявление вх. № ОИ-2/ 14 от 16.01.2014г. по описа на СГП.

В жалбата се твърди, че изричния отказ е незаконосъобразен, тъй като информацията е статистическа и се съхранява в СГП, същата е обществена, от изключителна важност за обществото. Навежда доводи и че неоснователно е търсено съгласието на третото лице и , че липсват мотиви за постановения отказ. Моли да се отмени отказа.

Ответникът – Градски прокурор на СГП не взема становище по оспорването.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на жалбоподателя, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № 240 от 9.01.2014г до Главния прокурор на Р Б., препратено по компетентност с писмо изх. № ГП 240 / 2014г от 15.01.2014г на и.ф. Административен ръководител на СГП и постъпило в СГП с вх. № ОИ-2/14 от 16.01.2014г жалбоподателят е поискал да му бъде предоставена информация за:

1. Броя на досъдебните производства и следствените дела, които са били разпределени на Д. С. П..

2. Броя на изготвените от Д. П. обвинителни заключения, заключения с мнения за прекратяване и с мнения за спиране.

3. Броя на извършените от Д. П. следствени поръчки и проверки.

4.Общата продължителност на времето в което Д. П. в отпуск за времето, когато е бил

следовател 13.04.2005г до 23.11.2005, 14.11.2007г до 5.12.2007г, 8.07.2009г до 15.07.2009г и 14.03.2013г до 4.04.2013г

По повод постъпилото заявление, и предвид, че поисканата информация касае трето лице, с писмо изх. № ОИ-2/ 2014г от 22.01.2014г адресирано до Д. П., и.ф. Градски прокурор на осн. чл. 31 ал.2 от ЗДОИ е поискал в срок до 29.01.2014г неговото съгласие, респ. липса на съгласие за предоставянето ѝ.

В дадения срок не е постъпило становище от третото лице и е издадено оспореното Решение № ОИ-2 / 2014 от 12.02.2014г на Градски прокурор на СГП с което се отказва предоставяне на достъп до обществена информация по заявлението. Органът се е мотивирал, че исканата информация не е обществена по смисъла на ЗДОИ и, че липсата на съгласие от третото лице е материално правна предпоставка по чл.37, ал.1 т.2 от ЗДОИ за отказ от предоставяне на информацията.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежна страна - срещу акт, който подлежи на обжалване в преклузивния срок по чл. 149 от АПК.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на правомощията му предоставени със Заповед № ЛС 603 от 26.02.2013г., издадена на осн. чл. 138 т.1 от ЗСВ и чл.28 ал.2 от ЗДОИ на Главния прокурор на Р Б.. Безспорно Прокуратурата на РБ чрез главния прокурор, който осъществява ръководството ѝ съгласно чл.138, т.1 ЗСВ е задължен по ЗДОИ субект съгласно чл.3, ал.1 ЗДОИ. При наличието на законова възможност съобразно чл.28, ал.2 ЗДОИ за делегиране на правомощия за вземане на решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп и наличие на такова делегиране, то оспореното решение е издадено от компетентен административен орган и в предвидената от чл. 59 АПК и чл. 38 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ форма. При издаване на процесния отказ не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ всеки гражданин на Република Б. има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация.

Основание за предоставяне на исканата информация е тя да представлява обществена такава по смисъла на чл.2 от ЗДОИ. Съгласно българското национално законодателство достъпът до информацията относно правораздавателната дейност на органите на съдебната власт е регламентиран в Закона за съдебната власт /ЗСВ/. Съгласно чл.5, ал.1 ЗСВ, гражданите и юридическите лица имат право на информацията за работата на съдебната власт, като в ал.2 е предвидено задължение на органите на съдебната власт да осигуряват откритост, достъпност и прозрачност на действията си по реда на този закон и на процесуалните закони. Като гаранция за изпълнение на това задължение в чл.30, ал.1, т.13 ЗСВ изрично е разписано, че Висшият съдебен съвет изисква и обобщава на всеки 6 месеца информацията от съдилищата, прокуратурата и от Националната следствена служба за тяхната дейност. Наред с това Прокуратурата и Следствието публикуват и доклади за дейността си. В тази връзка Прокуратурата и Следствието са публикували в интернет-страницата си отчетните доклади за дейността си, които са общодостъпни, като по този начин са направили достъпна статистическата информация, която събират. По този начин принципът на

откритост, достъпност и прозрачност е гарантиран и всеки, който има интерес, може да се запознае с тях като практика по определен проблем. Относно предоставянето на достъп до информация, която не е тясно свързана с правораздавателната дейност на прокуратурата и следствените органи, а касае административно-организационната дейност, свързана с администрацията им, организацията на работа и общото ръководство, не е регламентиран специален ред в ЗСВ, поради което, когато искането касае информация от този вид, приложим е общият режим и във всеки конкретен случай следва да се прави преценка дали исканата информация е обществена по смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ. В приложното поле на ЗДОИ попадат само онези актове на органите на съдебната власт, които са част от извършваната от тях административно правна дейност, но не и до правомощията им относно извършването на процесуални действия по конкретни дела за достъпа, до които е регламентиран друг законов ред. Ето защо, основният спорен въпрос по делото се свежда до отговора на въпроса - съставлява ли поисканата информация "обществена информация" по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ.

Легалното определение на понятието „обществена информация” е дадено в чл.2,ал.1 от ЗДОИ, според който „обществена информация” по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република Б. и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти, в случая Прокуратурата и Следствените органи. Нормата на чл.9 от закона разграничава информацията на официална и служебна, дефинирани съответно в разпоредбите на чл.10 и чл.11 ЗДОИ, и дава възможност на гражданите и организациите да се запознават със съществуващата информация, която вече е създадена, обработена и се съхранява в държавните органи, но не дава възможност под формата на искане за достъп до обществена информация гражданите и организациите да налагат на задължените лица по закона да обработват и създават статистическа или друга информация, която законът не изисква задължените лица да събират, обработват и съхраняват.

При така очертаната правна рамка на задълженията на органите на съдебната власт да предоставят информация за своята дейност, съдът намира, че исканата информация конкретизирана в четирите точки от заявлението не представлява обществена информация по смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ, тъй като предвид нейния предмет, не може да допринесе за формиране на собствено мнение на гражданите относно дейността на органите на съдебната власт и в частност дейността на Прокуратурата и Следствието, така както изисква разпоредбата на чл.2 от ЗДОИ. В тази връзка неоснователни са доводите в жалбата, че Д. П. като народен представител сам представлявал задължен по ЗДОИ субект, поради което следвало предоставяне исканата информация. Това е така, тъй като в случая е поискана информация за работата му като следовател, а не като народен представител, и задължения по смисъла на чл. 3 от ЗДОИ субект е Прокуратурата, като орган на съдебната власт, а не народния представител Д. П.. Поисканата информация не е свързана с дейността на задължения субект - Прокуратурата, а с конкретната работа на следовател, като по никакъв начин не би могла да донесе познание и да послужи за съставянето на мнение относно дейността на Прокуратурата като орган на съдебната власт. От нея заявителят не би могъл да изведе изводи в подобна насока, тъй като информацията не е свързана с обществения живот, а касае факти, които са извън публичните функции на ведомството. Исканата информация за работата на един конкретен следовател не би

могла да състави мнение за дейността на публичната институция.(задължен по см. на чл.3 от ЗДОИ субект) Ето защо и след като исканата информация не попада в обхвата на законово регламентираното понятие за обществена информация, редът на ЗДОИ е неприложим.

На следващо място, съдът не намира основание за предоставяне на исканата информация и по реда на ЗСВ и процесуалните закони. В настоящият случай искането не касае нито информация за конкретно посочено досъдебно производство и следствено дело, достъпът до която по силата на законова делегация е регламентиран в Правилник за администрацията на прокуратурата на Република Б. (ПАПРБ), обн. ДВ. бр.106 от 10 Декември 2013г., нито статистически данни, които прокуратурата е длъжна регулярно да обобщава и оповестява вкл. и на интернет страницата си (регламентирано е в чл.59 т.5 от Правилника задължението на направление „Информационно обслужване“ да подпомага административния ръководител на прокуратурата и съдебния администратор в събирането и обобщаването на статистическата информация, след което се изпраща на Висшия съдебен съвет, който съгласно чл. 377 от ЗСВ в съответствие със Закона за статистиката предоставя на Националния статистически институт статистически данни за публикуване). Исканата информация има за предмет предоставянето на общо формулирана статистическа информация по отношение конкретен следовател по зададени от жалбоподателя критерии които налагат необходимостта от допълнителна обработка на съставената статистическа информация, каквото задължение прокуратурата няма по закон, поради което и същата не съставлява "обществена информация" по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ. Прокуратурата е публикувала в интернет-страницата си отчетните доклади за дейността си, които могат да бъдат прочетени, като по този начин е направил достъпна статистическата информация, за която има нормативно установено задължение да събира. Не всяка информация във връзка с дейността на Прокуратурата, респ. Следствието представлява обществена информация, а само тази, която примерно е свързана с образуване, движение на преписките, за която те са задължени да представят справки по реда на ЗСВ. Организацията на работа на конкретен следовател не представлява обществена информация по смисъла на чл. 2 от ЗДОИ, дори към нея да е проявен определен интерес от трети лица, защото за законодателя тя не представлява такава свързана с обществения живот в страната, която да дава възможност на гражданите да си съставят свое мнение относно дейността. В този смисъл Р № 5646 ОТ 29.04.2009 Г. ПО АДМ. Д. № 8289/2008 Г., III ОТД. НА ВАС , РЕШЕНИЕ № 2753 ОТ 23.02.2011 Г. ПО АДМ. Д. № 16135/2010 Г., V ОТД. НА ВАС и др. Следователно като е отказал предоставянето на исканата информация ответникът е приложил правилно материалния закон. С оглед изведения извод , че исканата информация не е обществена по смисъла на ЗДОИ , безпредметно е да бъде обсъждано дали е било необходимо съгласието на третото лице.

Жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Относно разноските:

Страните не претендират разноски.

Водим от горното и на осн. чл.172 ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Р. Р. Б. срещу Решение № ОИ-2 / 2014 от 12.02.2014г на

Градски прокурор на СГП с което се отказва предоставяне на достъп до обществена информация поискана със заявление вх. № ОИ-2/ 14 от 16.01.2014г. по описа на СГП.

Решението може да бъде обжалвано и/или протестирано пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: